

Sprawa C-231/21**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

12 kwietnia 2021 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Verwaltungsgerichtshof (Austria)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

25 marca 2021 r.

Wnoszący skargę rewizyjną:

IA

Zainteresowany organ:

Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Przedmiot postępowania głównego

Upływ lub przedłużenie terminu przekazania zgodnie z art. 29 rozporządzenia (UE) nr 604/2013 w związku z pobytem osoby zainteresowanej na szpitalnym oddziale psychiatrycznym z powodu choroby psychicznej wbrew woli lub bez woli tej osoby

Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Wykładnia prawa Unii, w szczególności rozporządzenia (UE) nr 604/2013, art. 267 TFUE

Pytania prejudycjalne

1. Czy pod pojęciem uwięzienia [pozbawienia wolności] w rozumieniu art. 29 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)

nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (wersja przekształcona), Dz.U. 2013, L 180, s. 31, należy rozumieć również umieszczenie osoby zainteresowanej na szpitalnym oddziale psychiatrycznym wbrew albo bez jej woli (tuaj w związku z zagrożeniem dla niej samej i innych osób wynikającym z jej choroby psychicznej), które zostało uznane przez sąd za dopuszczalne?

2. W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:
- a) Czy w wypadku uwięzienia [pozbawienia wolności] osoby zainteresowanej przez wnioskujące państwo członkowskie termin przewidziany w art. 29 ust. 2 zdanie pierwsze rzeczono rozporządzenia może zostać w każdym razie przedłużony do jednego roku w sposób wiążący dla tej osoby?
  - b) Jeżeli nie, to o jaki okres jest przedłużenie dopuszczalne, np. tylko o
    - aa) okres, w którym faktycznie trwało uwięzienie [pozbawienie wolności], lub
    - bb) przewidywany łączny czas trwania uwięzienia [pozbawienia wolności], w odniesieniu do daty powiadomienia właściwego państwa członkowskiego zgodnie z art. 9 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1560/2003 z dnia 2 września 2003 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 (Dz.U. 2003, L 222, s. 3), w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 118/2014 z dnia 30 stycznia 2014 r. (Dz.U. 2014, L 39, s. 1),w danym wypadku zaś z uwzględnieniem dodatkowego odpowiedniego terminu na ponowną organizację przekazania?

Właściwe przepisy prawa Unii

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (wersja przekształcona) (Dz.U. 2013, L 180, s. 31), zwane dalej „rozporządzeniem Dublin III”, w szczególności art. 29 ust. 2

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1560/2003 z dnia 2 września 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE)

nr 343/2003 (Dz.U. 2003, L 222, s. 3) w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 118/2014 z dnia 30 stycznia 2014 r. (Dz.U. 2014, L 39, s. 1), w szczególności art. 9

Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności art. 6, 52 i 53

Właściwe przepisy prawa międzynarodowego

Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, zwana dalej „EKPC”, w szczególności art. 5 ust. 1 lit. e)

Właściwe przepisy prawa krajowego

Asylgesetz 2005 (ustawa o azylu z 2005 r.), zwana dalej „AsylG2005”, w szczególności § 5:

Odpowiedzialność [Właściwość] innego państwa

1. Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, który nie został załatwiony zgodnie z §§ 4 lub 4a, odrzuca się jako niedopuszczalny, jeżeli inne państwo jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu lub ochrony międzynarodowej na mocy umowy lub rozporządzenia dublińskiego. Decyzja o odrzuceniu wniosku musi określać również państwo, które państwo jest odpowiedzialne [właściwe]. Wniosku nie odrzuca się, jeżeli w ramach badania zgodnie z § 9 ust. 2 BFA-VG ustalono, że nakaz wydalenia poza granice kraju związany z odrzuceniem wniosku prowadziłby do naruszenia art. 8 EKPC.

2. Ustęp 1 stosuje się również w przypadku, gdy inne państwo jest odpowiedzialne [właściwe] na mocy umowy lub na podstawie rozporządzenia dublińskiego w przedmiocie badania, które państwo jest odpowiedzialne za [właściwe do] za rozpatrzenie wniosku o azyl lub wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Fremdenpolizeigesetz 2005 (ustawa o policji do spraw cudzoziemców z 2005 r.), zwana dalej „FPG”, §§ 46 i 61

Unterbringungsgesetz (ustawa o zakładach zamkniętych), zwana dalej „UbG”, §§3, 8, 10 ust. 1, 11, 17, 18, 20 ust. 1, 26 ust. 1 i ust. 2 oraz 30 ust. 1

Zwięzły opis stanu faktycznego i przebiegu postępowania

- 1 Wnoszący skargę rewizyjną, obywatel Maroka, wjechał w październiku 2016 r. z Libii do Włoch, gdzie w dniu 27 października 2016 r. został poddany procedurom identyfikacyjnym. Następnie udał się do Austrii i w dniu 20 lutego 2017 r. złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej. Na tej podstawie przeprowadzono procedurę konsultacji zgodnie z rozporządzeniem Dublin III

i w dniu 1 marca 2017 r. do włoskich organów skierowano wniosek o przejęcie na podstawie art. 13 ust. 1 tego rozporządzenia. Wniosek pozostał bez odpowiedzi. W związku z tym w dniu 30 maja 2017 r. poinformowano organy włoskie, że tym samym zgodnie z art. 22 ust. 7 rozporządzenia Dublin III przejęcie wnoszącego skargę rewizyjną zostało zaakceptowane i termin przekazania rozpoczął swój bieg w dniu 2 maja 2017 r.

- 2 W konsekwencji Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (federalny urząd ds. cudzoziemców i azylu, Austria, zwany dalej: „BFA”) decyzją z dnia 12 sierpnia 2017 r. odrzucił wniosek wnoszącego skargę rewizyjną o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie art. 5 ust. 1 AsylG2005. Urząd ustalił, że zgodnie z art. 13 ust. 1 w związku z art. 22 ust. 7 rozporządzenia Dublin III Włochy są odpowiedzialne za [właściwe w przedmiocie] rozpatrzenie wniosku, nakazał wydalenie wnoszącego skargę rewizyjną z kraju (do Włoch) zgodnie z § 61 ust. 1 pkt 1 FPG i stwierdził, że deportacja wnoszącego skargę rewizyjną do Włoch jest dopuszczalna zgodnie z § 61 ust. 2 FPG.
- 3 Przekazanie wnoszącego skargę rewizyjną do Włoch, które zostało zorganizowane już na dzień 23 października 2017 r., nie powiodło się, ponieważ w tamtym czasie przebywał on na szpitalnym oddziale psychiatrycznym w Wiedniu, przy czym umieszczenie go w zakładzie zamkniętym zgodnie z UbG zostało wstępnie uznane za tymczasowo dopuszczalne przez wiedeński Bezirksgericht (sąd rejonowy, Austria) postanowieniem z dnia 6 października 2017 r., a następnie postanowieniem z dnia 17 października 2017 r. zostało uznane za dopuszczalne na okres do dnia 17 listopada 2017 r. W związku z tym w dniu 25 października 2017 r. włoskie organy zostały poinformowane, że z powodu zatrzymania wnoszącego skargę rewizyjną termin przekazania został przedłużony do dwunastu miesięcy zgodnie z art. 29 ust. 2 rozporządzenia Dublin III.
- 4 To zatwierdzone przez sąd zatrzymanie wnoszącego skargę rewizyjną w zakładzie zamkniętym zostało przed terminem zakończone w dniu 4 listopada 2017 r. Dwa dni później wnoszący skargę rewizyjną został zwolniony spod opieki szpitalnej.
- 5 W dniu 6 grudnia 2017 r. doszło do przekazania i wydalenia wnoszącego skargę rewizyjną z Austrii do Włoch, na co wnoszący skargę rewizyjną złożył w terminie zażalenie na tej podstawie, że przekazanie zostało dokonane pomimo upływu w dniu 2 listopada 2017 r. sześciomiesięcznego terminu, w którym przekazanie jest dopuszczalne zgodnie z art. 29 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Dublin III.
- 6 Bundesverwaltungsgericht (federalny sąd administracyjny, Austria, zwany dalej „BVwG”) ostatecznie oddalił to zażalenie jako bezzasadne wyrokiem z dnia 14 lutego 2020 r., który został zaskarżony w postępowaniu przed sądem odsyłającym.

- 7 W uzasadnieniu podstawy prawnej BVwG wyszedł z założenia, że nakaz wydalenia wnoszącego skargę rewizyjną z kraju wynikający z decyzji BFA z dnia 12 sierpnia 2017 r. był wykonalny, a także możliwy do przeprowadzenia. Nakaz wydalenia poza granice kraju nie stracił mocy prawnej również przed wydaleniem w dniu 6 grudnia 2017 r.
- 8 Przewidziany w art. 29 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Dublin III sześciomiesięczny termin na przekazanie wnoszącego skargę rewizyjną do Włoch upłynął wprawdzie w dniu 2 listopada 2017 r., jednakże Austria już przed tą datą poinformowała Włochy, że ze względu na zatrzymanie wnoszącego skargę rewizyjną, termin przekazania zostanie przedłużony zgodnie z art. 29 ust. 2 rozporządzenia Dublin III. Wnoszący skargę rewizyjną nie był wprawdzie tymczasowo aresztowany ani nie odbywał kary pozbawienia wolności, niemniej w okresie od dnia 20 września do dnia 6 października 2017 r. przebywał na leczeniu psychiatrycznym w wyniku dobrowolnego przyjęcia w trybie stacjonarnym. Od dnia 6 do dnia 17 października 2017 r. i od tego dnia (wyłącznie z powodu przedterminowego zwolnienia) do dnia 4 listopada 2017 r. był on umieszczony na szpitalnym oddziale psychiatrycznym na podstawie postanowień wiedeńskiego Bezirksgericht (sądu rejonowego). W dniach od 4 do 6 listopada 2017 r. ponownie odbył on dobrowolnie leczenie szpitalne.
- 9 W okresie, w którym wnoszący skargę rewizyjną został wbrew swojej woli umieszczony w zakładzie psychiatrycznym na mocy postanowienia sądu, przebywał on w odosobnieniu zarządzonym przez sąd. Dokonanie takiej oceny nie jest uzależnione ani od tego, by odosobnienie odbywało się w zakładzie karnym, ani też by było oparte na sądowym orzeczeniu skazującym. Pogląd, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia ze środkiem polegającym na pozbawieniu wolności, należy wyprowadzić również z art. 6, 52 i 53 Karty praw podstawowych oraz art. 5 ust. 1 lit. e) EKPC, z których wynika w szczególności, że np. choroba psychiczna może stanowić podstawę do zarządzenia zgodnego z prawem pozbawienia wolności. Ponadto § 3 UbG wymaga kumulatywnie, aby osoba chora w związku ze swoją chorobą poważnie i istotnie zagrażała swojemu życiu lub zdrowiu albo życiu lub zdrowiu innych osób. W przypadku wnoszącego skargę rewizyjną umieszczenie w zakładzie zamkniętym nastąpiło z powodu zagrożenia dla niego samego i innych osób.
- 10 Decydujące znaczenie dla przedłużenia terminu przekazania zgodnie z art. 29 ust. 2 rozporządzenia Dublin III winna mieć okoliczność, że państwo przekazujące nie mogło przekazać wnoszącego skargę rewizyjną do właściwego państwa członkowskiego czy to ze względu na to, że ten uciekł, czy też – jak ma to miejsce w niniejszej sprawie – że dostęp organów administracyjnych do tej osoby został wyłączone przez sąd.
- 11 Włochy zostały zatem zasadnie poinformowane, że wnoszący skargę rewizyjną został zatrzymany, a termin przekazania został przedłużony do dwunastu miesięcy, tj. do dnia 2 maja 2018 r. Tym samym w momencie wydalenia termin

przekazania jeszcze nie upłynął. Spełnione zostały również pozostałe przesłanki zgodnego z prawem wydalenia wnoszącego skargę rewizyjną.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 12 W niniejszej sprawie należy wyjaśnić, czy wydalenie (przekazanie) wnoszącego skargę rewizyjną do Włoch w dniu 6 grudnia 2017 r. było zgodne z prawem, co uzależnione jest od odpowiedzi na pytanie, czy w świetle regulacji prawnej art. 29 rozporządzenia Dublin III środek ten został podjęty w terminie.
- 13 W wyroku z dnia 25 października 2017 r., Shiri, C-201/16, ECLI:EU:C:2017:805, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł mianowicie w tym względzie, że z samego brzmienia tego przepisu [art. 29 ust. 2 rozporządzenia Dublin III] wynika, że przekroczenie terminu „z mocy prawa” powoduje przeniesienie odpowiedzialności na wnoszące państwo członkowskie, nie uzależniając tego przeniesienia od jakiegokolwiek reakcji odpowiedzialnego państwa członkowskiego (pkt 30). Gdy nie zostało przeprowadzone przekazanie osoby ubiegającej się o udzielenie ochrony międzynarodowej z wnoszącego państwa członkowskiego do odpowiedzialnego państwa członkowskiego, powoduje to „z mocy prawa” przeniesienie odpowiedzialności z drugiego państwa członkowskiego na pierwsze (pkt 39), przy czym terminy przekazania mogą upłynąć także po wydaniu decyzji o przekazaniu (pkt 42). Właściwe organy wnoszącego państwa członkowskiego nie mogą w takiej sytuacji zrealizować przekazania danej osoby do innego państwa członkowskiego. Przeciwnie – są one z urzędu zobowiązane do podjęcia wszelkich środków koniecznych do przyjęcia odpowiedzialności pierwszego państwa członkowskiego i rozpoczęcia bez zwłoki badania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego przez tę osobę (pkt 43).
- 14 W niniejszej sprawie wpływ wniosku o przejęcie datowanego na dzień 1 marca 2017 r. spowodował rozpoczęcie biegu terminu dwumiesięcznego terminu na udzielenie odpowiedzi przez wezwane państwo członkowskie (Włochy) zgodnie z art. 22 ust. 1 rozporządzenia Dublin III. Ponieważ właściwe włoskie organy nie odpowiedziały w tym terminie na wniosek o przejęcie, to wraz z upływem tego terminu Włochy stały się odpowiedzialne na skutek obowiązywania fikcji akceptacji zgodnie z art. 22 ust. 7 rozporządzenia Dublin III (milcząca akceptacja). W tej dacie doszło dalej do rozpoczęcia biegu sześciomiesięcznego terminu przekazania zgodnie z art. 29 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Dublin III, ponieważ w żadnym czasie nie wystąpił skutek zawieszający środka odwoławczego. Bezspornie miało to miejsce w dniu 2 maja 2017 r., a zatem wspomniany okres przekazania zakończył się z upływem dnia 2 listopada 2017 r.
- 15 Jednakże art. 29 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia Dublin III stanowi, że omawiany termin może „być przedłużony do maksymalnie jednego roku”, jeżeli przekazania nie można było przeprowadzić w związku z pozbawieniem wolności zainteresowanej osoby.

- 16 W celu przedłużenia terminu na przekazanie zgodnie z tym przepisem wystarczy, aby wnioskujące państwo członkowskie przed upływem sześciomiesięcznego terminu poinformowało odpowiedzialne państwo członkowskie o uwięzieniu [pozbawieniu wolności] osoby zainteresowanej i wskazało w tym samym czasie nowy termin na przekazanie (zob. podobnie wyrok z dnia 19 marca 2019 r., Abubacarr Jawo, C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, pkt 75).
- 17 Argumentacja zawarta w rewizji zmierza do wykazania, że w momencie wydalenia (przekazania) do Włoch w dniu 6 grudnia 2017 r. termin przekazania już upłynął. Zdaniem sądu odsyłającego przyjęcie tego stanowiska wymaga w pierwszej kolejności wyjaśnienia kwestii, czy przez bliżej nieokreślone w rozporządzeniu „uwięzienie [pozbawienie wolności]” zgodnie z art. 29 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia Dublin III należy rozumieć również umieszczenie (zamknięcie) na szpitalnym oddziale psychiatrycznym z powodu choroby psychicznej wbrew lub bez woli zainteresowanego, które zostało uznane przez sąd za dopuszczalne.
- 18 Za takim wynikiem może przemawiać fakt, że w przypadku takiego umieszczenia w zakładzie zamkniętym chodzi o uniezależnione od woli osoby zainteresowanej, sędownie zatwierdzone pozbawienie wolności, które w istocie w każdym przypadku powoduje w efekcie, że dostęp właściwych organów celem wykonania przekazania jest tak samo niemożliwy jak przykładowo w przypadku uwięzienia [pozbawienia wolności] zarządzonego przez sąd w postępowaniu karnym (tymczasowe aresztowanie, kara pozbawienia wolności).
- 19 Jednakże zdaniem Verwaltungsgerichtshof (trybunału administracyjnego, Austria) przeciwko temu wnioskowi można by argumentować, że w przypadku „umieszczenia w zakładzie zamkniętym nie na żądanie” w rozumieniu §§ 8 i nast. UbG chodzi przede wszystkim o środek leczniczy, który zostaje „jedynie” uznany za dopuszczalny przez sąd. Termin „uwięzienie [pozbawienie wolności]” (zob. także w angielskiej wersji językowej „imprisonment” lub we francuskiej wersji językowej „emprisonnement”) niekoniecznie zdaje się obejmować taki środek.
- 20 Przede wszystkim należy jednak wziąć pod uwagę, że poważne choroby, które tymczasowo uniemożliwiają przekazanie do odpowiedzialnego państwa członkowskiego (tj. które – co ostatecznie miało miejsce w niniejszej sprawie – nie pozwalają na przekazanie nawet np. pod nadzorem lekarskim lub na innych warunkach), nie stanowią odpowiedniej podstawy do przedłużenia terminu przekazania na podstawie art. 29 ust. 2 rozporządzenia Dublin III. Gdy stan zdrowia osoby zainteresowanej nie pozwala wnioskującemu państwu członkowskiemu na dokonanie jej przekazania przed upływem terminu 6 miesięcy przewidzianego w art. 29 ust. 1 rozporządzenia Dublin III, odpowiedzialne państwo członkowskie zostaje zwolnione z obowiązku przejęcia zainteresowanej osoby i odpowiedzialność zostaje w konsekwencji przeniesiona na to pierwsze państwo członkowskie zgodnie z art. 29 ust. 2 (w tym kierunku np. wyrok z dnia 16 lutego 2017 r., C.K. i in., C-578/16, ECLI:EU:C:2017:127, pkt 89).

- 21 Pobyt na szpitalnym oddziale psychiatrycznym nie mógłby być zatem rozumiany jako „uwięzienie [pozbawienie wolności]” i tym samym oceniany inaczej niż każdy inny pobyt w szpitalu, który wyklucza możliwość podróżowania.
- 22 Gdyby Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej doszedł jednak do wniosku, że zatrzymanie na szpitalnym oddziale psychiatrycznym stanowi „uwięzienie [pozbawienie wolności]” w rozumieniu art. 29 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia Dublin III, to zdaniem Verwaltungsgerichtshof (trybunału administracyjnego) należałoby również wyjaśnić, w jakim konkretnie zakresie termin przekazania może ulec przedłużeniu. Verwaltungsgerichtshof (trybunał administracyjny) wychodzi tu z założenia, że osoba zainteresowana może powoływać się również na nieprawidłowe obliczenie tego terminu.
- 23 Zgodnie z brzmieniem tego przepisu musi istnieć związek przyczynowy między „uwięzieniem [pozbawieniem wolności]” a niedotrzymaniem terminu przekazania i w takim przypadku termin ten może zostać przedłużony „maksymalnie do jednego roku”. Użycie terminu „maksymalnie” wydaje się sugerować, że termin jednego roku nie zawsze powinien mieć zastosowanie.
- 24 To sugeruje, że zakres przedłużenia terminu przekazania należy uzależniać od okoliczności konkretnego przypadku, przy czym zdaniem Verwaltungsgerichtshof (trybunału administracyjnego) kryteriami, które należy wziąć pod uwagę w pierwszej kolejności, są albo faktyczny czas trwania „uwięzienia” (tu: w wymiarze 30 dni, od dnia 6 października do dnia 4 listopada 2017 r.), albo przypuszczalny czas trwania „uwięzienia [pozbawienia wolności]” na dzień powiadomienia wezwanego państwa członkowskiego na podstawie art. 9 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (tu: w wymiarze 43 dni, od dnia 6 października do dnia 17 listopada 2017 r.), w każdym przypadku zaś z uwzględnieniem dodatkowego odpowiedniego terminu na ponowną organizację przekazania. Obliczenie tego terminu może uwzględniać dwutygodniowy okres maksymalny, o którym mowa w art. 9 ust. 1a rozporządzenia wykonawczego.
- 25 We wspomnianym wyżej wyroku Abubacarr Jawo, C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził w punkcie 75, że – w przypadku gdy osoba zainteresowana uciekła – art. 29 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia Dublin III należy interpretować w ten sposób, że w celu przedłużenia terminu na przekazanie do maksymalne osiemnastu miesięcy wystarczy, aby wnioskujące państwo członkowskie przed upływem sześciomiesięcznego terminu poinformowało odpowiedzialne państwo członkowskie o fakcie, że dana osoba uciekła, i wskazało w tym samym czasie nowy termin na przekazanie.
- 26 W świetle problemów praktycznych podniesionych w tym względzie przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej powyższe można by rozumieć w ten sposób, że jeżeli dana osoba ucieknie, to wnioskujące państwo członkowskie ma możliwość „dowolnego” określenia nowego terminu przekazania, byle tylko zawierał się on w okresie maksymalnym 18 miesięcy. Co do zasady nie można

wykluczyć zastosowania tego analogicznie do przypadku „uwięzienia [pozbawienia wolności]”. Jednakże art. 29 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia Dublin III wiąże przedłużenie terminu w związku z „uwięzieniem [pozbawieniem wolności]” z tym, że przekazanie osoby zainteresowanej nie mogło nastąpić „z powodu” jej uwięzienia, podczas gdy przedłużenie terminu do maksymalnie 18 miesięcy zgodnie z wyraźnym brzmieniem przepisu odnosi się wyłącznie do tego, że osoba zainteresowana uciekła (a czasu trwania ucieczki zazwyczaj nie można też w ogóle przewidzieć).

- 27 To odmienne sformułowanie w odniesieniu do przedłużenia terminu w przypadku „uwięzienia [pozbawienia wolności]” prowadzi z powrotem do opisanego wcześniej (pkt 23 i 24) poglądu, gdzie wspomniany związek przyczynowy przemawia za przyjęciem znaczenia faktycznego czasu trwania „uwięzienia [pozbawienia wolności]”, podczas gdy z uwagi na to, że właściwe państwo członkowskie musi w każdym przypadku zostać powiadomione zgodnie z art. 9 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, znaczenie może mieć również możliwy do oszacowania na moment powiadomienia całkowity czas trwania „uwięzienia [pozbawienia wolności]”.
- 28 W każdym razie – w przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze – rozstrzygnięcie sprawy przez Verwaltungsgerichtshof (trybunał administracyjny) wymaga wyjaśnienia problemu podniesionego w pytaniu drugim, przy czym również w tym zakresie prawidłowe zastosowanie prawa Unii nie wydaje się tak oczywiste, by nie pozostawiać miejsca na uzasadnione wątpliwości. W związku z tym na podstawie art. 267 TFUE przedstawione zostają sformułowane na wstępie pytania wraz z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.